

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **JUDr. I. S.**, proti žalované: **Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2024, č. j. MV-13796-4/SR-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2024, č. j. 17 Ad 9/2024 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně brojila u Městského soudu v Praze žalobou proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí Kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra (*žalovaná*). Žalovaná jím změnila rozhodnutí Kárné komise I. stupně zřízené v Ministerstvu financí tak, že podle výsledného znění jeho výroku byla žalobkyně shledána vinnou kárným proviněním a bylo jí uloženo kárné opatření propuštění ze služebního poměru.

[2] Městský soud odmítl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále „s. ř. s.“*), neboť ji žalobkyně podala opožděně. V odůvodnění svého usnesení uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí žalované nabylo právní moci dne 21. 3. 2024, když u něj nastala fikce doručení podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.,

správní řád. Nic na tom neměnila skutečnost, že rozhodnutí žalované bylo o několik dní později (dne 27. 3. 2024) vhozeno do poštovní schránky žalobkyně. Dvuměsíční lhůta k podání žaloby stanovená v § 72 odst. 1 s. ř. s. tak uplynula dne 21. 5. 2024. Jelikož žalobkyně podala žalobu až 27. 5. 2024, podala ji opožděně.

[3] Žalobkyně (*dále „stěžovatelka“*) napadá usnesení městského soudu kasační stížností v rozsahu výroků I. (tj. výroku o odmítnutí žaloby) z důvodu, který podřadila pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatelka nezákonnost napadeného usnesení spatřuje zejména v tom, že *„nelze formulovat žalobní důvody bez možnosti seznámení se s výsledkem rozhodnutí a jeho písemným vyhotovením a odůvodněním. Není tedy možné, aby běh lhůty byl spojen s dobou, kdy se žalobce nedozvěděl ze strany poštovního úřadu o uložení zásilky, přičemž mu již měla běžet lhůta.“* K tomu připomíná náleží Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2024, sp. zn. IV. ÚS 102/24. Rozhodnutí žalované, jímž byl ukončený její služební poměr, shledává stěžovatelka natolik závažné a významně zasahující do jejího života, že náhradní doručení považuje za nespravedlivé a nezákonné, a to *obzvlášť při dnešním fungování poštovních úřadů.*

[5] Ke kasační stížnosti se vyjádřila žalovaná, která ji navrhuje zamítnout. Uvádí, že z doručky napadeného rozhodnutí založené ve spise vyplývá, že dne 11. 3. 2024 bylo stěžovatce do poštovní schránky vloženo oznámení o neúspěšném doručení písemnosti v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu, přičemž byla v souladu s příslušným ustanovením správního řádu poučena o možnosti převzít písemnost do 10 dnů. Stěžovatelka rozhodnutí v úložné lhůtě nepřevzala. V kasační stížnosti pak neuvedla žádný konkrétní důkaz, kterým by uplatnění fikce doručení zpochybnila. Žalovaná dále připomíná, že stěžovatelkou zmíněný náleží Ústavního soudu se skutkově i právně týká zcela jiné věci z oblasti trestního řízení.

[6] Kasační stížnost je přípustná. Stěžovatelka ji podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a NSS neshledal nedostatky podmínek řízení či jiné překážky, které by bránily dalšímu postupu a rozhodnutí ve věci. Napadené usnesení proto přezkoumal v rozsahu a z důvodů vymezených v kasační stížnosti s přihlédnutím k případným vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost **není** důvodná.

[8] NSS zhlédl ve správním spisu doručku rozhodnutí žalované. Stěžovatelka sice namítá, že se *nedozvěděla ze strany poštovního úřadu o uložení zásilky*, své strohé tvrzení však dále nerozvádí. V otázce prokázání tohoto tvrzení tedy stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno. NSS zároveň nemá důvod se domnívat, že informace na doručence řádně vykázané jsou nekorektní. Proto konstatuje, že doručované rozhodnutí bylo uloženo u provozovatele poštovních služeb dne 11. 3. 2024, stěžovatelka byla řádně poučena o možnosti písemnost převzít a fikce doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu nastala u doručovaného rozhodnutí dne 21. 3. 2024.

[9] Kasační námitky stěžovatelky nemají žádnou oporu v platném právu. Náleží Ústavního soudu, který zmiňuje, se týká skutkově i právně zcela odlišného případu (ÚS

pokračování

se v něm zabýval otázkou počátku běhu lhůty pro podání stížnosti proti rozhodnutí o omezení osobní svobody podle trestního řádu). Kromě mnoha dalších odlišností v něm podateli ústavní stížnosti uplynula lhůta pro podání opravného prostředku ještě předtím, než obdržel písemné vyhotovení rozhodnutí. V nyní posuzované věci bylo rozhodnutí žalované vhozeno do poštovní schránky stěžovatelky necelé dva měsíce před tím, než uplynula lhůta pro podání žaloby proti němu. I fakticky tak měla stěžovatelka k sepsání žaloby téměř celou délku zákonné lhůty. Další odlišností je skutečnost, že stěžovatel v citovaném rozhodnutí ÚS spatřoval v postupu soudů porušení konkrétních ustanovení trestního řádu. Stěžovatelka v kasační stížnosti porušení žádného konkrétního ustanovení procesních předpisů nenamítá.

[10] Na základě výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti. Proto ji postupem podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Žalovaná měla v řízení o kasační stížnosti plný úspěch, avšak nevznikly jí žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Proto jí NSS náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2025

Michal Bobek
předseda senátu